

[Statsministeren]

Jeg skal i denne forbindelse minde om, at et stort flertal i folketinget den 4. juni 1976 vedtog en dagsorden, hvorved justitsministeren blev opfordret til at skabe sikkerhed for retten til fri færdsel for borgere med lovligt ærinde ved blokader, herunder at sikre fri ind- og udlevering af varer til en bestemt virksomhed.

Justitsministeriet orienterede herefter politiet om straffelovrådets overvejelser og om rækkevidden af bestemmelsen i normalpolitivedtægtens § 3. Denne orientering blev som bekendt givet ved justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 30. juli 1976, som jo senere er betegnet som »blokadedirkulæret«.

Jeg vil godt i dag, ligesom den daværende regering gjorde det, understrege, at med denne præcisering af retstilstanden er der et tilstrækkeligt klart og tilfredsstillende grundlag for retlig indskriden over for fysiske blokader. Jeg vil også godt understrege, at det er regeringens opfattelse, at politiet har behandlet de senere opståede situationer i nøje overensstemmelse med de anførte retningslinjer. Jeg vil føje til, at politiet, når forholdene tages i betragtning, efter regeringens opfattelse har optrådt forstandigt i disse situationer.

Når jeg finder det nødvendigt at understrege dette så kraftigt, er det for at fremhæve, at der er tale om meget vanskelige situationer, hvor parterne på arbejdsmarkedet ofte står meget langt og somme tider også meget stejlt over for hinanden, og hvor en mindre hensigtsmæssig politimæssig behandling eller optræden kan være med til at forværre en forhandlingssituation.

Men også set fra politiets side er de gældende forskrifter hensigtsmæssige. Politiet har på den ene side et sikkert retsgrundlag for indskriden, medens der på den anden side ikke er fastsat forskrifter for, hvornår og hvorledes der i givet fald skal gribes ind. Afgørelser af sidstnævnte art må efter min opfattelse træffes ud fra rent politimæssige overvejelser og efter en konkret analyse af hver enkelt situation.

Jeg vil om hele den emnekreds, som kan komme til debat her, slutte med at sige, at vi her i landet gennem en lang tradition har opbygget et arbejdsretligt system, som har vist sig at være et egnet instrument til løsning af konflikter på arbejdsmarkedet, og i denne sammenhæng har politiet, som allerede understreget, ingen selvstændig rolle. Politiet

skal kort sagt kun gribe ind i sædvanlige tilfælde af politimæssig aktivitet, nemlig når der konstateres overtrædelser af landets straffelovgivning, og det gør som nævnt politiet. Det er også baggrunden for, at regeringen ikke har aktuelle overvejelser om ændringer på dette eller disse områder.

Brusvang (CD):

Jeg takker statsministeren for redegørelsen. Vi agter fra CDs side naturligvis ikke at forsøge at pille ved nogen af de tal, som statsministeren har oplyst, om, hvor mange møder der har været, og hvilket omfang de har haft. Vi kan have en forskellig vurdering af, hvordan man bør reagere heroverfor, og vi ser måske lidt alvorligere på det, end regeringen gør, men det er et vurderings spørgsmål. Vi lægger selvfølgelig de rent faktiske oplysninger, statsministeren har givet, til grund.

Dernæst vil jeg gerne sige, at CD føler, at der er tale om et meget væsentligt samfundsmæssigt problem, og vi føler altså, at det udvikles i en uheldig retning.

Nu siger statsministeren, at rent faktisk var der ikke flere møder i det sidste par år end i de foregående år, men selve tallet på, hvor mange møder der har været afholdt under betegnelsen »fagligt møde«, er ikke afgørende. Det afgørende er, på hvilken måde man anvender disse faglige møder, hvilken udstrækning de har fået, ikke antallet af dem, og om man er blevet mere og mere »dygtig« til at ramme på en meget farlig måde og til at lave misbrug.

Jeg vil gerne her fremhæve, at ved disse faglige møder er vi vidne til, at de stort set kan gennemføres uden nogen udgift for de ansatte, hvorimod virksomhederne påføres et ikke ubetydeligt tab, og det kan ikke være rigtigt. Jeg nævnte før eksemplet med dagbladene, hvor det synes at være helt iøjenspringende uretfærdigt.

Det kan ikke være en rigtig tilstand på arbejdsmarkedet, at man kan gennemføre sådanne møder uden ansvar for den skade, man påfører de pågældende. Det er en hovedregel i dansk ret, at man som person er ansvarlig for skadegørende handlinger, hvad enten disse udføres forsætligt eller groft eller simpelt uagtsomt. Her er der tale om en handling, som bevidst har det formål at på-